

အင်းစားကျွန်း ပုဆိုးရောင်း ပေးရန်အား

မူလရေးသား: ဦးကျော်စိုး

most
THEME
2017.

စိန်ပန်းတွေလည်း မြေမှာ ကျဲပြန့်နေ

ပမာပြုရပါလျှင် ...

သူနှင့် ကျွန်မက နေကြာတစ်ပွင့်နှင့် စိန်ပန်းတစ်ပွင့်။

သူက နေကြာဆိုလျှင် ကျွန်မက စိန်ပန်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နေကြာက မြေမှာ မွေ့သော်လည်း နေရှိရာ မိုးကောင်းကင်တစ်ခုကိုပဲ မျှော်ငေးတမ်းဆွတ်တတ်သူဖြစ်ပြီး စိန်ပန်းကတော့ မြေမှာ မွေးပြီး မြေကိုခင်တွယ် တပ်မက်သည် ။ ဝေလျှင်လည်း ရဲရဲဝေသည် ။ ကြွေလျှင်လည်း ရဲရဲကြွေမည်။

တကယ်တော့ နေကြာတစ်ပွင့်နှင့် စိန်ပန်းတစ်ပွင့်တို့ သည် ပန်းတို့ ဝေရာ ကုံကော်မြေမှာ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဘာကြောင့်ရယ်မှန်း မသိ၊ မမဝင်း အရိပ်က ကျွန်မကို လွှမ်းမိုးနိုင် လွန်းသည် ။

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်မ ငါးတန်းတက်စ နှစ်လောက်က ဖြစ်မည်။ မမဝင်းက ရန်ကုန် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ထိုအချိန်က ဆယ်တန်းဆိုသော တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲကို အော

င်မြင်ဖို့ မလွယ်ကူသော အချိန်ဖြစ်သည်။ အောင်နှုန်း အလွန်နည်းသော ကာလတစ်ခု။ ဒီလို ခက်ခဲသောစာမေးပွဲကို မမဝင်းတစ်ယောက် ဂုဏ်ထူး တစ်ဘာသာဖြင့် ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

နယ်မြို့သေးသေးလေးမှာ မမဝင်း၏ ပညာရည်ချွန် သတင်းကား တစ်ခဏချင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ အားလုံး မော့ကြည့်ရသည် အထိ။ ကျွန်မတို့ နေသည့် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ မမဝင်း ဆယ်တန်းအောင်သည့် အကြောင်းက ရေပန်းအစားဆုံး၊ တော့ပ်အဖြစ်ဆုံး သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာသည်။ မမဝင်းနှင့် ကျွန်မမှာ ဆွေမျိုးတော်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းတစ်ခုအတွင်းမှာ သီးသန့် အိမ်တစ်လုံးစီ၌ နေခဲ့ကြပေမယ့် အလွန်နီးကပ်စွာ ရှိကြသည်။

မမဝင်းလို ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ နောက်ထပ်ငါးနှစ် စောင့်ရဦးမည်ဟူသော အတွေးတို့ ကို ဆန့်ထုတ်မိလေတိုင်း ကျွန်မ ဝမ်းနည်းလာသလိုလို ခံစားမိနေသည်။ မမဝင်းကို ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ သူငယ်ချင်းများ နှင့် အိမ်နီးချင်းများက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဂုဏ်ပြု ချီးကျူး စကားတွေ လာပြောကြတာကို ငေးမောကြည့်နေရင်း မမဝင်းအပေါ် မနာလိုသလိုလို ဖြစ်နေမိတတ်ပြန်သေးသည်။

မမဝင်း မိဘများကလည်း မမဝင်း ဆယ်တန်းအောင်တာ ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် သူတို့ အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲလေးတစ်ပွဲ ကျင်းပပေးသည်။ ဒံပေါက်နှင့် ရေခဲမုန့် ကျွေးခြင်းပါပဲ။ ကျွန်မတို့ ကလေးသာသာမို့ လူကြီးတွေက အရေးမစိုက်ကြဘူးလေ။ အစ်မကြီး မမနွဲ့နှင့် ကိုငယ်လေးတို့ က မမဝင်း၏ ဂုဏ်ပြုပွဲကို သွားကြလေရဲ့။ မေမေ စီစဉ်ပေးလိုက်သည့် ပက်ကင်လှလှလေး တစ်ထုပ်တော့ ယူသွားကြတာ ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်သည်။ ကျွန်မ အခန်းပြတင်းပေါက်လေးမှ မမဝင်းတို့ အိမ်မှာ လိပ်ပြာရော

င်စုံ ပျံသန်းနေသည့် ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို ထိုင်ငေးကြည့်နေရတာပေါ့
။ မမဝင်းဆီလာသည့် ဧည့်သည် များ ၏ လက်ထဲ၌ ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်
ပစ္စည်းထုပ်မပါသူ မရှိလောက်ပါပဲ။ ကံကောင်းလိုက်တဲ့ မမဝင်း။ ကျွန်မ
မမဝင်းကို အရမ်းပင် အားကျနေမိသည် ။

-ဟေး ... အဝင်း ပြန် လာပြီဟေ့-

မမဝင်းတို့ အိမ်ဘက်ဆီမှ စီခနဲ လွင့်ပျံ့လာသည့် အသံကြောင့်
သင်္ချာတွက်နေသော ကျွန်မမှာ ကျွန်မရဲ့ ပြတင်းပေါက် တံခါးဆီသို့
အပြေးကလေး ရောက်သွားမိသည် ။ မမဝင်းတို့ အိမ်ရှိ အိမ်သားအား
လုံး ခြံဝမှာ မမဝင်းကို ကြိုဆိုနေလိုက်ကြတာ။ ကားပေါ်က အထုပ်အပိုး
တွေ ဆွဲသူက ဆွဲပေါ့။ မမဝင်းကတော့ ကြော့ကြော့လေးရပ်ပြီး လွယ်
ထားသည့် ဆလင်းဘက်အိတ် လှလှလေးကို ဖွင့်ကာ ကားခ ရှင်းပေးရန်
လုပ်နေတာ မြင်ရသည် ။

-လှလိုက်တဲ့ မမဝင်း-

ကျွန်မ နှုတ်ဖျားက လွှတ်ခနဲကျလာတာပါ။ သတိလက်လွတ်မို့ အ
သံကျယ်သွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မကြားကြပါဘူး။ မမဝင်းဆီပဲ
အာရုံ ရောက်နေကြတာကိုး။ အထက်အောက် ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်နှင့်
မမဝင်း။ ကျောလယ်လောက်ရှိသော ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားသည် ။
ဆလင်းဘက်က အနက်ရောင် ပြောင်ပြောင်လေး။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်က
သဲကြိုးအနီ၊ အနက်စပ်ယှက်ထားသည့် ဖိနပ်အဖြူရောင်။ ကျွန်မ ပါးစပ်
အဟောင်းသားနှင့် ငေးမောကြည့်နေမိသည် ။ နတ်သမီးလေး တစ်ပါး
လိုပဲ လှလိုက်တာဟု အထင်တကြီး ငေးနေမိသည် ။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မတို့ မြို့နယ်လေးဆီမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူဆိုတာ နည်းပါးလှသည် မဟုတ်ပါလား။ နောက်ပြီး မိန်းကလေးများ ဆံပင်အရှည်ကို ဖြန့်ချထားသူကလည်း မရှိသလောက် ပါပဲ။ မမဝင်း၏ အသွင်အပြင် အားလုံး အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေသည် ။

—နှစ်ဝက်စာမေးပွဲ ပြီးလို့ လေ—

မမဝင်း၏ အသံချိုချိုလေးကို ကြားလိုက်ရသည် ။ နောက်တော့ မမဝင်း တစ်ယောက် ကျွန်မအမြင်က ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ အမှန်တကယ် မမဝင်းဟာ မိန်းမလှစာရင်းဝင် တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်တော့ပါ။ ရွက်ကြမ်းရေကျို အဆင့်လောက်သာ ရှိသည့် ရူပါရှင်ပါ။ အရပ်ကလည်း အရှည်ကြီး မဟုတ်သလို အသားလတ်လတ်နှင့် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် မရှိလှ။ မျက်နှာလေးထောင့်စပ်စပ်ရှိပြီး သွားက မဆိုသလောက် ခေါနေသည် ။ အဲဒီလို ရူပါ အဆင်းရှိသော မမဝင်းကို ရန်ကုန်ပြန်ကြီးရယ်မို့၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး တစ်ယောက်ရယ်မို့ အားလုံးက အထင်တကြီး ရှိကြသည် ။ ကျွန်မက ထိပ်ဆုံးကပေါ့။

ကျွန်မ အမြင်အာရုံမှာ တော့ မမဝင်းသည် အလွန်လှပသော အိမ်ဂျယ်နတ်သမီး တစ်ပါးပါပဲ။ သူ့ကို ဘယ်လောက်တောင် အားကျပြီး အတုခိုးခဲ့ရသလဲဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ လှပသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ရသည် ။ အကြောင်းကား မမဝင်း၏ ခေါ်တောတော သွားကလေးများကြောင့် ထော်နေသော နှုတ်ခမ်းကို အားကျမိပြီး တုပကာ ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကိုလည်း ထော်နေအောင် လျှာဖြင့် ထိုးတင်ထားတတ်သည် ။ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ ထော်နေသော နှုတ်ခမ်းကို မှန်ထဲကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမဝင်းနှင့် တူလာသယောင်မို့ ဘဝင်များ တောင် မြင့်မိပါရဲ့ ။

အဲဒီလောက် မမဝင်းအရိပ်က ကျွန်မကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်လွန်းသည် ။ မမဝင်း ရန်ကုန်သို့ မပြန်မီ တစ်ရက်မှာ ကျွန်မတို့ ခြံဝင်းလေးအတွင်း သရက်ပင်အောက်၌ မမဝင်းနှင့် ကျွန်မ အတူတွဲပြီး ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ ရိုက်ဖြစ်သည် ။ မမဝင်းနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် ရတာမို့ ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်တော့ပါ။ ဓာတ်ပုံကို ရန်ကုန်မှာ ဆေးသားကောင်းကောင်း နှင့် ကူးပြီး ပို့ပေးလိုက်မည်ဟု မမဝင်း ပြောခဲ့ပေမယ့် ဓာတ်ပုံက ကျွန်မဆီ ဘယ်တော့မှ ရောက်ရှိမလာခဲ့တော့ပါ။ အဲဒါကလည်း မမဝင်းနှင့် ကျွန်မ ဆက်နွယ်မှုက နောက်ဆုံးများ ဖြစ်နေမလားပဲ။

နောက်နှစ်၊ နောက်နှစ်များ တွင် မမဝင်းတစ်ယောက် ရန်ကုန်မှ အိမ်သို့ ပြန်လာရက်များ ကျဲပါးလာသည် ။ မမဝင်းနှင့် ကိုငယ်လေးတို့ ပြောသံကြားတာက မမဝင်း စာမေးပွဲကျလို့ ဆပ်ပလီ နောက်ဆက်တွဲဖြေဖို့ စာကျက်နေရသည် တဲ့ ။ ကျွန်မကတော့ အိန်ဂျယ်နတ်သမီးလေး ပြန်လာမည့်ရက်ကို ရင်ထဲ အမြဲတမ်း စောင့်မျှော်နေမိပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနှင့် မမဝင်း နောက်ထပ် ပြန်ဆုံစည်းဖို့ အကြောင်းဝေးခဲ့ရပါပြီ။ ဖြစ်ပုံက ကျွန်မအစ်မ မမနွဲ့တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျပြီး ရန်ကုန်ပြောင်းရန် အကြောင်းဖန်လာလို့ ပါပဲ။ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုသလို မမနွဲ့ကတော့ သူ့ခင်ပွန်းနေသည့် ရန်ကုန်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတော့သည် ။ မေမေက ကျွန်မကို မမနွဲ့နှင့် အဖော်လည်း ရ မြို့ကြီးပြကြီးမှာ တိုးတက်သည့် အခွင့်အလမ်းနှင့်အတူ အကြားအမြင် ဗဟု သုတ ကြွယ်ဝစေဖို့ မမနွဲ့နှင့် တစ်ပါတည်း ထည့်လိုက်သည် ။ ထိုအချိန်က ကျွန်မ ရှစ်တန်း ဖြေပြီးချိန်

န်လောက်မှာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မမဝင်း အငွေ့အသက်တွေ လွှမ်းခြုံထားသည့် နေရာပေမို့ ကျွန်မ ပျော်ပျော်ကြီး လက်ခံလိုက်သည်။ ။

မမနွဲ့တို့ ဇနီးမောင်နှံက ရန်ကင်းတိုက်ခန်းမှာ နေကြသည်။ ။ ကျွန်မကလည်း အိမ်နှင့်အနီးဆုံးဖြစ်သည့် အ.ထ.က (၁) ရန်ကင်းမှာ ပဲ ကိုးတန်းစတက်ရသည်။ ။ ဒေသစိမ်းစိမ်း ကျောင်းစိမ်းစိမ်းမို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင်ခဲ့။ နယ်မြို့ကလေးက သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်တို့ဖြင့် အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ကျွန်မတို့ ခြံကလေးကို သတိရလွှမ်းဆွတ် နေမိသည်။ ။ ပြီးတော့ မမဝင်းကို လွမ်းလွမ်းမြဲမြဲ သတိရနေမိသေးသည်။ ။ မမဝင်း၏ ပျော့ပျောင်းနက်မှောင်သော ဆံပင်များက ကျောလယ်မှာ ယိမ်းနွဲ့နေတာကို မြင်ယောင် လာပြီး ကျွန်မလည်း ဆံပင်အရှည်ထားခဲ့တာ အခု ပခုံးပင်ကျော်ခဲ့ပေါ့။

မမဝင်းကို အားကျစိတ်၊ မမဝင်းကို လွမ်းဆွတ်စိတ်များက ကျွန်မစိတ်ကို ဘယ်လောက်များ နှောင့်ဖွဲ့ရစ်ပတ် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သလဲဆိုလျှင် ကိုးတန်းအောင်ပြီး ဆယ်တန်းတက်သည် အထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ဂရုမစိုက်မိနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ။ တစ်နေ့ ကျောင်းကအပြန် အိမ်မှာ ဇာတိမြို့က ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် မမဝင်းတို့ အမေ ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သူတို့ အားလုံး ကျွန်မကို မြင်မြင်ချင်း တအံ့တဩဖြင့်

-ဟယ် ... မမေခင် ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း၊ နင့်သမီး စံပယ်ဖြူကို အပြင်မှာ တွေ့လို့ က ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ။ လှလာလိုက်တာ။ အသားကလည်း ဝါနှစ်ပြီး ဝင်းနေတာပဲ။ ဆံပင်ကလည်း သန်လိုက်တာ။ အရပ်ကြီးကတော့ သူ့အဖေဘက် မျိုးရိုးလိုက်တယ်လို့ မပြောရဘူး။ အရပ် အရှည်ကြီးပဲတော့—

မမဝင်းအမေ ကြီးတော်နု ပြောစကားကြောင့် ကျွန်မ ရှက်သွားသည်

။ ဖေဖေနှင့် မေမေကတော့ ပီတိတွေ တဝေဝေနှင့် ပြုံးပြုံးကြီးပေါ့။ ကြီးတော်နု ပြောလိုက်မှ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတိထားမိတော့သည်။ ။ ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ပုံစံဖြည့်ဖို့ အရပ်တိုင်းရသည်။ ။ အရပ်က ငါးပေခြောက်လက်မတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မစိတ်ထဲ အရပ်ရှည်တာလည်း သိပ်ပြီး သတိမထားမိ။ မမဝင်းလို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ဖို့ ၊ တက္ကသိုလ် တက်ချင်သည့်စိတ် တစ်ခုသာ ကျွန်မကို စိုးမိုးထား၍ စာကိုသာ အာရုံစိုက်နေမိသည်။ ။ အခြား ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားတော့။

-မမဝင်းတစ်ယောက် နေကောင်းလားဟင် ... ကြီးတော်နု-

ကျွန်မ၏ အမေးစကားကြားတော့ ကြီးတော်နု၏ လန်းဆန်းနေသော မျက်နှာ ချက်ချင်း ညှိုးနွမ်းသွားတော့သည်။ ။ ပြီးကာမှ -

-သမီးမမ ... မမဝင်းကတော့ ဘွဲ့တောင် မရလိုက်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလေကွယ်။ သမီးလည်း မမဝင်းလို မမိုက်နဲ့ နော်။ စာကြိုးစား ကြားလား။ ကြီးနုတို့ ဝိုင်းထဲမှာ သမီးလေး ဘွဲ့ဝတ်စုံနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ ချိတ်ချင်လို့ ပါကွယ်-

မျက်ရည်စကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် တို့ သုတ်နေသော ကြီးတော်နုကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ မေးမိတာ နောင်တရနေမိသည်။ ။ ကျွန်မ၏ အငုပ်စိတ်ထဲမှာ မမဝင်းကို ယှဉ်ပြိုင်ချင်စိတ်များ ရှိနေခဲ့တာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ အသိဆုံးပါ။ ကောင်းသော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမို့ ကျွန်မ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးထဲမှာ ကျွန်မလောက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမည့်သူ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ထဲက မြသီလာ၊ တက္ကသိုလ်မှ ကံ့ကော်တောနှင့် ခုံတန်းပြာပြာမှာ ထိုင်ဖူးချင်သည့် ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးများက လက်တွေ့ဘဝထဲ ခေါ်ဆောင် သွားတော့မှာ ပါလား ...။

—မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲရှိတယ်—

ရတနာဆောင်မှ သူငယ်ချင်း စုသန္တာစကားကြားတော့ ကျွန်မ လှိုက်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။ ဒီတစ်ခါ ရင်ခုန်ခြင်းက ကျောင်းစတက်သည့်နေ့၊ အဓိပတိ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် စတင်ခြေချခဲ့ရစဉ်ကထက် ပိုပြီး ရင်ခုန်ရသည့်ရင်။ ဘာပဲပြောပြော တက္ကသိုလ်မှာ အစဉ်အလာကြီးခဲ့သည့် ဤမောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲ "ဖရက်ရှာဝဲလ်ကမ်း" က စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ကောင်းသည့် ပွဲတစ်ခု မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ... စုသန္တာ၊ ခင်သူဇာ၊ မမတင့်တို့ ပြောသည့် စကားကလည်း ကျွန်မကို ရင်ခုန်စေ၊ တုန်စေခဲ့သည် လေ။

—စံပယ်ဖြူကတော့ ဒီနေ့ ဖရက်ရှာဝဲလ်ကမ်းမှာ ကွင်းအရွေးခံရမှာ သေချာတယ်—

ပြိုင်တူ မဲဆန္ဒပေးလာပုံက ကျွန်မ၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးမျှင်ကြောအားလုံးသို့ ပူနွေးစီးဝင်သွားစေခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားရယ်လို့ လည်း သံသယပွားနေမိသည်။

—ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အရွေးခံရရင် တစ်ပွဲတော့ ကျွေးရမယ်နော် စံပယ်—

ခင်သူဇာက တောင်းဆိုလာသည် ။ မမတင့်ကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။

—အေး ... အမှန်တော့ ရတနာဆောင်က ပုသိမ်သူ ပတ္တမြားခင်က လေးလည်း မဆိုးဘူး။ အပြစ်ဆိုစရာဆိုလို့ စံပယ်လောက် အသားအရေ

မလှတာပဲ။ စံပယ်တစ်ယောက် ဖွေးနုဝင်းပနေပုံကတော့ ပြိုင်စံရှားပဲ။ မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးမှာ မတင့်အကြိုက်ဆုံးက ဆေးမကူဘဲ ထင်းထင်းလေး ဆွဲထားသလိုလှနေတဲ့ မျက်ခုံးရယ်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း နက်နက်ရယ်က ဆွဲအား ကောင်းပြီး ညှို့ဓာတ်အပြည့် ပါတာရယ်ပေါ့။ တကယ့်ကို တစ်နေ့လုံး ထိုင်ကြည့်လို့ မဝနိုင်တဲ့ အလှမျိုး—

—အို ... မမတင့်ကလည်း မြှောက်နေလိုက်တာ။ ကျွန်မ မနေတတ်တော့ဘူး။ တကယ် အရွေးမခံရရင် ကျွန်မတော့ ရှက်စရာကြီး ဖြစ်တော့မှာ —

ကျွန်မစကားကြားတော့ စုသန္တာက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖျောင်းခနဲ မြည်အောင် သုံးချက်ဆင့်တီးပြီး

—ဟိုးထားဆရာ ... တို့ ပြောပြမယ်။ ဒီနေ့ယူပဲ အရွေးခံရမယ်ဆိုတာ အိုင် လောင်းရဲတယ်။ ဒီကနေ့ ဖရက်ရှာတွေ အားလုံးထဲမှာ တစ်အချက်၊ ယူလို ငါးပေခြောက်လက်မဆိုတဲ့ အရပ်အမောင်းမျိုး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ နှစ်အချက်က ၃၃၊ ၂၂၊ ၃၄ အချိုးကောက်ကြောင်းကလည်း ရှားမှ ရှား။ သုံးအချက်ကတော့ ဆံပင်အလှပိုင်ရှင် ဖြစ်နေတာကိုက ယူအတွက် ကွင်းဖြစ်ဖို့ သေချာနေပြီ။ သမ္မတရုံ ဒီစီက ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲကြေး လောင်းမလား။ ကဲ ... ဘယ့်နှယ့်လဲ—

—ကျွန်မ မမျှော်လင့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စုတို့ ပြောသလို ဖြစ်လာရင်တော့ ရုပ်ရှင်ပြရုံမကပါဘူး။ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲပါ ဝယ်ကျွေးလိုက်ဦးမှာ —

—ဟေး—

အားလုံး ထအော်ကြသည် ။ မမတင့်က ပြောပြန်သည် ။

—အင်း ... ရတနာသူတွေကတော့ တို့ များကို မနာလိုဖြစ်ကြဦးမှာ

သေချာတယ်—

ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲရှိရာ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမသို့ အဖော်များ နှင့်အတူ ရောက်လာပါသည်။ ။ နှစ်ကြီးသမားများကတော့ ခန်းမအပြင်ဘက်မှ ရပ်ကြည့်ကာ အလှမယ် ကလေးများကို တစ်ယောက်ချင်း ဝေဖန်၊ သုံးသပ်၊ အကဲဖြတ် စောင့်ကြည့်လို့ နေသည်။ ။

—ဟင် ... စံပယ် ...၊ ယူလက်ဖျားတွေ အေးနေလိုက်တာ။ ဘာလဲ လူအုပ်ကြီးကို မြင်လို့ ကြောက်နေတာလား။ မကြောက်နဲ့ ခပ်တည်တည်ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု အပြည့်ထားပြီး စတိုင်ပေးလျှောက်စမ်းပါ—

ကျွန်မ ခြေလှမ်းမမှားအောင် သတိထားလျှောက်ရသည်။ ။ မမနွဲ့ကိုယ်တိုင် စကော့ဈေးက ဝယ်ပေးသည့် ဒေါက်မြင့်ချွန်ချွန်လေးကို မနည်းထိန်းပြီး လျှောက်ရသည်။ ။ မမနွဲ့ လေ့ကျင့်စေသည့်အတိုင်း အိမ်မှာတော့ သုံးရက်လောက် အစမ်းလေ့ကျင့် လျှောက်ခဲ့ရသေးသည်။ ။

—ဟိုး ... ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်ကလေး ...၊ မိတယ်ကွာ—

—ဟာ ... အရပ်ကတော့ အင်တာနေရှင်နယ်ပဲ။ ပင့်ခံဂဲလ် ... ပင့်ခံဂဲလ်—

ကျွန်မခြေလှမ်းများ မှားမတတ်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်မ အနှစ်သက်ဆုံး အရောင်ဖြစ်သည့် ပန်းနုရောင် အထက်အောက် ဝမ်းဆက်ကို ပုံဆန်းလေးချုပ်ပြီး ဝတ်လာခဲ့ရာ အခုတော့ ပုရိသတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မရင်တွေ လှိုက်ဖို့ လာပြီး ခန်းမထဲသို့ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်း မသိအောင်ပါပဲ။ ထိုနေ့က ပါမောက္ခကြီး၏ မိန့်ခွန်းများကိုလည်း မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်။ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ပါမော

ကွမ္မများ ၏ မိတ်ဆက်စကားနှင့် ဆုံးမစကားအားလုံး နားထဲ လျှံထွက်ကုန်၏။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် မောဟိုက်နေသလိုလို၊ ခြေသလုံး ကြွက်သားများ ကြွက်တက်ချင်သလိုလို ဖြစ်ကာ အခမ်းအနားပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်မ ဖျားပါသည်။ ။

သို့သော် ကျွန်မ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။ ။ ကြည်နူးခဲ့ရပါသည်။ ။

လူတိုင်းလိုလား အိပ်မက် မက်ခဲ့သော မြသီလာ၏ ကွင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ မမဝင်းကို သတိရလိုက်သေးသည်။ ။ ကျွန်မ အားကျခဲ့ရသော သွားခေါ်ခေါ် မမဝင်း။ နှုတ်ခမ်းကို လျှာထိုးပြီး မမဝင်းပုံစံ သွားခေါ်အောင် တုပကာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသည့် လူရာမဝင်သေးသည့် ကျွန်မကို မမဝင်းအား အခုပင် မြင်စေချင်သည်။ ။

ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်မိပါသည်။ ။

အဲဒါကတော့ ကျွန်မ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် ကြိုးစားမည်။ မြသီလာမှာ တယ်တော့မှ ပညာမစုံခင် ချစ်သူလိပ်ပြာ မဝဲစေရဘူးဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ...

သုံးရက်ဆက်တိုက် မိုးရွာလိုက်တာ သည်းသည်းထန်ထန်ပါပဲ။ ဒီနေ့တော့ နေရောင်အစောကြီး တောက်ပနေသည်။ ။ ကျွန်မကလည်း ထီးကိုငံရမှာ အလွန် ပျင်းရိသူ ဖြစ်သည်။ ။ မိုးရေထဲ လမ်းလျှောက်ရတာလည်း ပျော်သည်။ ။ အေးမြသော မိုးရေစက်တွေ ကိုယ်ပေါ်တဖျန်းဖျန်း ပက်ကြ

သည့်အသံနှင့် ထိတွေ့မှု ခံစားချက်များက ငြိမ့်ညောင်းသာယာသည့် စန္ဒရားခလုတ်မှ ပျံ့လွင့်သော သံစဉ်များကို နားထောင်ရသည့် ဖီလင်နှင့်တူသည် ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

မြသီလာ ရောက်ကတည်းက မမနွဲ့မှ တစ်ဆင့် မမဝင်းပြောပြသည့် တက္ကသိုလ်၏ အထင်ကရ အမှတ်တံဆိပ် နေရာများကို စုသန္တာတို့ နှင့် အတူ အနံ့လျှောက်သွားသည်။ ဦးချစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လည်း လက်ဖက်ရည် သောက်ဖူးပြီး တောင်ငူဆောင် တောင်ပိန္နဲပင်အောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း ထိုင်လိုက်တာပဲ။ ဒါ့အပြင် အင်းလျားကန်စောင်းက အကြော်ပူပူနွေးနွေးကို ဆလတ်ရွက် ထပ်ခါတလဲလဲတောင်း၊ အချဉ်ရည် ခဏခဏ ထည့်ခိုင်းပြီး ဈေးသည် မျက်စိနောက်အောင် ဗရတ်ကျခဲ့သေးသည်။ အားလုံး ပျော်စရာတွေချည်း။

နောက်ပြီး နာမည်ကြီး သံဘူးဖျော်ရည်ကိုလည်း အေးအေးလူလူ သံမှိုစွဲထားသလို အကြာကြီး ထိုင်သောက်တတ်သေးသည်။ တက္ကသိုလ်အတွင်းမှာ ဆရာဇေနတို့ ခေတ်တုန်းကလို ကောလိပ်ဂျင်၊ ကောလိပ် ဂျာဗိုးလုပ်တိုင်း ဒါမျိုးတွေလည်း မမဝင်းတစ်ယောက် လုပ်ခဲ့ဖူးမှာ ပဲဆိုသည့် အတွေးက ကျွန်မထံ ပူးကပ်နေခဲ့သည်။ အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ထိုအတွေးကို တွယ်တွယ်တာတာ ဖက်တွယ်ထားနိုင်သော ကျွန်မ၏ စိတ်ကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ ကံ့ကော်ရွှေပြည်၏ သင်္ကေတဖြစ်သော ဆရာမောင်ပန်းမွှေး၏ ကဗျာလေးတွေနှင့် ထိတွေ့ ကြည်နူးရသည်။ ပြီးတော့ ဆရာအောင်ပြည့်၏ တက္ကသိုလ် အရိပ်အငွေ့သမ်းလှသော နေရစ်တော့ မြသီလာကဗျာများကို ဖတ်ပြီး ရင်တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဟောဒီ ကဗျာတွေကိုတော့ ကျွန်မရင်ထဲ အစွဲဆုံးပေါ့။

"ခြင်္သေ့မလေး နှစ်ဂူစံဒေဝီ" တဲ့ ။ ကဗျာနာမည်က။

အမှတ် (၁) အတွက် ကျောင်းသွားချိန်

အမှတ် (၂) အတွက် ဧည့်လာချိန်

လူရှုန်တိန် မနက်ည၊ မျှတအောင် နေရာချသူ

လုပ်လုပ်ကလေး၊ သူချစ်တတ်စွာ ... တဲ့ ။

နောက်တစ်ပုဒ်က "ပြောပြပါလား" တဲ့ ။ ဒီလိုပါ။

မှော်ဆရာရယ်

မာလာသူလေးကို၊ ညအခါ၊ ဘယ်မှာ ဝှက်ထား လဲကွယ်။

ငါ့ကိုပြောပြပါလား၊ ကံ့ကော်တစ်ပွင့် ခူးပေးမယ် ... တဲ့ ။

သစ်ပုပ်ပင်၊ ကံ့ကော်တောနဲ့ ၊ တက္ကသီလာ မြကျွန်းသာရဲ့ တကယ့်
အစစ်အမှန် ပုံရိပ်တွေပါပဲ။ ဘယ်သူ မစွဲလမ်းဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။

စိန်ပန်းနီနီနှင့် ပန်းကြွေလမ်းမှာ ကျွန်မတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး လျှောက်
လှမ်းခဲ့ကြပါသည် ။ ပျော်စရာ၊ ပျော်စရာ၊ အပျော်ဆုံး နေ့စွဲကလေးများ
ပါပဲ။

ထိုနေ့က နေသာသည် ။ နေရောင်က ကျွန်မတို့ အားလုံး
ဖက်ပွေ့မွှေးကြူသော နေ့တစ်နေ့ဟု ဆိုနိုင်သည် ။ အဲဒီနေ့ကို ကျွန်မ ဘ
ယ်တော့မှ မမေ့နိုင်။ ကျွန်မ နှလုံးသား နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တစ်နေရာရှိ
အသည်းညွန့်တွင် တွဲလွဲခဲ့အောင်းလာသည့် အရာကို တွေ့ရှိလိမ့်မည်ဟု
ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားမိ။

ခင်သူဇာက ဒီနေ့ သူ့ချစ်သူ ဆေးကျောင်းသားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမည်။ ကျောင်းစောစောလာပါဟု ဆိုသဖြင့် အိမ်မှ စောစီးစွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည့် အချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးက ရုတ်ချည်း အုံ့ပျလာသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းဆိုသလို မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့နစ်စေတော့မည်။ လေပြင်းပါလာသည့် မိုးအကြား၊ ကျွန်မ လမ်းဆက်လျှောက်၍ မရတော့ပေ။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး ကံ့ကော်ပင်အောက်သို့ မိုးခိုရန် လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အပင်အောက်မှာ ကျွန်မထက်စောပြီး ရောက်နေသူတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ထင်ထင်ရှားရှား၊ မားမားလွင့်လွင့်၊ အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်။ ကျွန်မ ဝင်လာသည် ကို အကြည့်စူးစူးရဲရဲဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်တစ်ချက်က ကျွန်မရင်ထဲ မြားတစ်စင်း စိုက်ဝင်သွားသကဲ့သို့ ရင်ထဲ၌ ပြင်းပြင်းစွဲစွဲ လှုပ်ခတ်သွားရသည်။ တကယ်တော့ မိုးခိုကြသူနှစ်ဦးပေါ့။

သို့သော် မိုးအတူခိုနေပေမယ့် နှစ်ဦးသားစကား တစ်ခွန်းမျှမဆိုဖြစ်ကြ။ ကျွန်မစိတ်တွင်းမှာ သူ့ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ယောက်ျားလေးပဲ။ စကားစတင်ဖို့ ကောင်းသည် မဟုတ်လား။ အခုတော့ သူက ခပ်မဆိတ်။ နှုတ်ကို သော့ပိတ်ထားသူ။ တေမိမင်းသား ကျွန်မရှိနေတာကိုတောင် သတိမှ ရပါစေ။ ခဏကြာတော့ မိုးစဲလေပြီ။ ကိုတေမိ ငုတ်တုတ်မေ့နေစဉ် ကျွန်မ အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားကာ အပင်အောက်မှ ထွက်ပြီး ကဲန်တင်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် မပြေးရုံတမင် လျှောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မနောက်သို့ တိုးဖွဖွ ခြေသံတစ်ခု ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာနေတာ ကြားသိနေရ၍ နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်မိသည်။ ကိုတေမိပါလား။ သူလည်း ကျွန်မ ဦးတည်ရာ ကဲန်တင်းသို့ သွားနေပုံပဲ။ ကျွန်မနောက်သို့ လိုက်မည့်သူ မဟုတ်တာ သေချာသည်။

ကျွန်မပို၍ မြန်အောင် သုတ်ခြေတင်သည်။ ကဲန်တင်းရောက်တော့ ခင်သူဇာက ရောက်နေပြီ။ သူ့ဘေးနားမှာ သူ့ချစ်သူဖြစ်ပုံရသည့် ဆေး ကျောင်းသားက အခန့်သားထိုင်လို့။

-ဟဲ့ ... စံပယ်၊ မိုးမိလာတာလား။ ကြည့်စမ်း ...၊ တစ်ကိုယ်လုံးစိုလို့

-အေးဟယ် ...၊ မနက်က နေသာတယ်ဆိုပြီး ထီးမယူလာကာမှ ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ မိုးနဲ့ တန်းတိုးတော့တာပဲ၊ လူကိုစိုရော-

-မိုးခိုခဲ့ရောပေါ့-

-ခိုခဲ့ပါတယ် သူဇာရယ်-

ကျွန်မက ရေစိုနေသည့် ဆံပင်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖွဖွလေးပွတ် နေစဉ် ကျွန်မဘေးခုံကို ဆွဲပြီး ထိုင်လိုက်သည့် လူတစ်ယောက်ကို ရိပ်ခ နဲ့ မြင်လိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်တော့ ...

-ဟင် ... ကိုတေမိ-

ကျွန်မ နှုတ်မှ ထွက်ကျတော့မည့် ရင်ထဲကစကားပါ။ ခင်သူဇာက တစ်ဆက်တည်း ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

-ကို ...၊ ဒါက သူဇာပြောပြောနေတဲ့ စံပယ်ဖြူ၊ သူဇာတို့ မေဂျာရဲ့ ကွင်းပေါ့။ ဖြူ ... ဒါက တို့ ရဲ့ အိပ်မက်ရှင် ကိုတေဇာမျိုး။ ဖြူဘေးနားက ထိုင်နေတဲ့ သူက ကိုတေဇာမျိုးသူငယ်ချင်း အမ်စီတူတူတက်နေတဲ့ ကို တင့်ဆွေပါ-

-ဟုတ်ကဲ့ ...၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်-

ဒါက ခင်သူဇာ ချစ်သူဆီက အသိအမှတ်ပြုစကား။ ပြီးတော့ ကိုတေ

မိ စကားဟသည် ။

-ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဆုံခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူ့နောက်လိုက်တယ် ထင်ပြီး ပြေးနေပုံများ ခလုတ်တိုက်လဲမလိုလို နှစ်ကြိမ်လောက်တောင် ဖြစ်တယ်ဗျာ—

ဒီအသံက ကိုတေမိ ကျွန်မအပေါ် မြင်သည့် သူ့သဘောထားကို ပြောပြနေခြင်းပင်။

-ဪ ... ဒါဆို ဖြူတို့ က ဒီနေ့ ဆုံခဲ့ကြပြီပေါ့လေ ...၊ ဟုတ်လား—

ကျွန်မ ပြောစရာ စကားမရှိ။ သူ့ကိုလည်း ပြန်ပြောချင်စိတ် မရှိသော ကြောင့် -

"အင်း" ဟု ဝတ်ကျေတန်းကျေ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ စကားဝိုင်းက လေးကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ စိုစိုပြည်ပြည်ပါပဲ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ လေး လံနေသလိုလို။ စကားတစ်လုံးမှ မဟခဲ့လေသော ကိုတေမိ၏ အသံက အကျယ်ဆုံးနှင့် အဆူပွက်ဆုံး ဖြစ်နေတာကိုက ကျွန်မစိတ်ထဲ မကြည်မ လင် ဖြစ်စေခဲ့သည် ။ နောက်ဆုံး လူစုခွဲ ပြန်ခါနီးမှာ ကိုတေမိ အမှတ်မ ထင် ပြောခဲ့သော စကားကလည်း ကျွန်မအတွက်တော့ အမှတ်တရ ဖြစ် စေမည့် စကားမှန်း ထိုစဉ်က မသိခဲ့ပါပေ။

-မဖြူနဲ့ နောက်ကျမှ တွေ့ရပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘယ်တော့မှ နောက်မကျနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ—

သူ့စကားက ဘာကြီးလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြည့် စူးရဲရဲကတော့ ကျွန်မရင်ထဲ ဒုတိယအကြိမ် လှုပ်ခတ်သွား တာတော့ တကယ်ပါ။ သူပြောလိုက်သည့် စကားကို ခင်သူဇာတို့ အတွဲ က အလွမ်းသယ်နေကြ၍ ကြားမိပုံမပေါ်။ မကြားလိုက်တာပဲ ကောင်းပါ

သည်။

ခင်သူဇာတို့ အတွဲက တစ်ပတ်တစ်ခါ တွေ့နေကျနေရာမှာ ဆုံနေကျ ။ ကျွန်မကို သူနှင့်အတူ လိုက်ဖို့ ခေါ်ပေမယ့် ကျွန်မဘယ်တော့မှ မလိုက်ဖြစ်။

-ဖြူ ...၊ ဒီတစ်ပတ်တော့ လိုက်ခဲ့ပါကွယ်။ မင်းလူ ကိုတင့်ဆွေက မဖြူ မပါဘူးလားလို့ အမြဲမေးတယ်။ တို့ ကတော့ နောက်လိုက်ပါတယ် ...၊ မပါလို့ မမြင်တာပေါ့လို့ ။ အဲဒီလို နောက်လိုက်တိုင်း သူ့မျက်နှာက ညှိုးလို့ ။ ဖြူကိုများ ...—

-တော် ... တော်ပါတော့။ ကိုယ်အေးရာအေးကြောင်းပဲ နေပါရစေ—

ခင်သူဇာ စကားဆုံးအောင် မစောင့်၊ ပိတ်ပြောပစ်လိုက်သည် ။ ကျောင်းမပြီးမချင်း ချစ်သူ မထားဘူးဆိုသော ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် စိတ်ကို တင်းထားပေမယ့် သူ့မျက်လုံးအရောင် တောက်တောက်ကို ပြန်မြင်နေမိသည် က မခက်လား။

အမှန်တော့ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး ဆေးကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားတွေပဲ။ ကျွန်မတို့ ထက် ငါးနှစ်လောက်တော့ ကြီးကြမှာ ပါ။ တက္ကသိုလ် ရောက်နေတာ ကြာမှ တော့ အတွေ့အကြုံ မနည်းမနော ရှိနေမှာ သေချာသည် ။

ဘယ်လောက်ပင် စိတ်ထင်းထားပေမယ့် သူနှင့် တွေ့လေတိုင်း နှလုံးသားက အရည်ပျော်ချင်ချင် ဖြစ်မိသည် ။ ကျွန်မ ကျောင်းအလာ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်မှာ စောင့်၍ တစ်မျိုး၊ ကျွန်မ အချိန်ဇယားကို ခင်သူဇာထံ

မှာ တောင်းပြီး အတန်းအောင်ချိန် စောင့်၍ ကဲန်တင်းမှာ တစ်ခုခု စားဖို့ ဇွတ်ခေါ်တတ်တာမို့ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေမိသော ကျွန်မစိတ်ကို ဘယ်လိုပုံနှင့် ငြင်းနိုင်စွမ်းပါ့မလဲ။ ကြာလာတော့ နဲ့ပါများ ၍ ယုံလာသည် ။ သံယောဇဉ်ကြိုးက အမျှင်တန်းလာ သလိုလိုပါပဲ။

-မဖြူက မော်လမြိုင်သူဆိုတော့ အချက်အပြုတ် တော်တော်ကျွမ်း ကျင်မှာ ပဲနော်—

-အို့ ...၊ ကျွန်မ မော်လမြိုင်သူလို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ—

-ဟိုလေ ... ၊ ဟို ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ထင်လို့ ပဲ ဆိုပါတော့။ မော်လမြိုင်သူတွေက အသားလှကြတာ များ တယ် မဟုတ်လား။ မဖြူကလည်း အသားတအား လှတယ်ဆိုတော့လေ—

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ အားရပါးရ ရယ်မောပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သူ့ကို အတည်ပေါက် စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည် ။

-မှတ်ထားနော် ...၊ မသေချာဘဲ အတည်လို့ ဘယ်တော့မှ မသတ်မှတ်လိုက်ပါနဲ့ ။ မှားသွားလို့ တစ်သက်စာ နောင်တရနေပါဦးမယ်—

-ဟာဗျာ ... မဖြူကလည်း ...၊ အဲဒီစကားကြီးက ကျွန်တော့်အတွက် မမိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မကြားလိုက်ဘူးလို့ ပဲ မှတ်ထားမယ်။ မဖြူမော်လမြိုင်သူ တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော် အသေအချာ ပြောရဲပါတယ်။ အဲဒီစကားကို မဖြူ ငြင်းပယ်နိုင်သလားလို့ ပြောစမ်းပါဦး—

သူ့စကားကလည်း စေးစေးပိုင်ပိုင် ရှိလိုက်တာ။ ဘယ်လို ငြင်းရမှာလဲ။ ချက်ချင်း စကားလွဲလိုက်ရသည် ။ သူ့မှာ ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိနေ၊ သိနေမှာ တော့ သေချာသည် ။

ထင်ထားသလိုပါပဲ။

ခင်သူဇာ ပေးထားသည့် ပန်းရောင်စာအိတ်ကလေးကို လှည့်ပတ်စေ့
ငုံကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည် ။

-ဘယ်တုန်းက ပေးသွားတာလဲ—

-စနေ ညနေက။ အဆောင်ကို မလာစဖူး ကိုနဲ့ လိုက် လာပြီး ပြန်ခါ
နီး မဖြူကို ပေးပေးပါဆိုပြီး ဇွတ်ပေးသွားတာ။ မဟုတ်မှ လွဲရော ...၊ က
မ္ဘာဦး ဖတ်စာပဲ ဖြစ်ရမယ်—

ကျွန်မ လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်တွေကြား အသာအယာ ထည့်လိုက်
သည် ။ အိမ်ရောက်တော့ အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အိပ်ရာထက်မှာ စိမ်ပြေ
နပြေ စာအိတ်ဖွင့်ဖောက်သည် ။ စာအိတ်က မာမာခေါက်ခေါက် ပုံစံပဲ။
ဘာတွေများ လည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။ အမြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တော့
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် စာတစ်စောင် ပါလာသည် ။ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်သ
ည့်အခါ ကျွန်မ အရမ်း အံ့ဩသွားသည် ။ ကျွန်မနှင့် မမဝင်း ခြံထဲ၌ အ
တူတွဲရိုက်ထားသည့် ပုံဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ဒီဓာတ်ပုံ ရိုက်ပြီးကတ
ည်းက ရန်ကုန်မှာ ဆေးသားကောင်းကောင်း နှင့် ကူးပြီး ပို့ပေးမည်ဟု
မမဝင်း ပုံပြောသွားခဲ့သည် ။ နှစ်ကြာကြာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့ရပြီး
အလွန် ကြည့်ချင်နေခဲ့သည့် ဒီဓာတ်ပုံကို မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ဆီမှာ ရောက်
နေခဲ့တာ ဘယ်လောက် ထူးဆန်းသလဲ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကျွန်မက မမဝင်း
ထက် အရပ်ပိုရှည်ပြီး ရယ်နေလိုက်တာ သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်း အကု
န်လုံးပေါ်နေတာပဲ။ ရှက်စရာကြီး။

သူ့ဆီ ဘယ်လို ရောက်နေသလဲဆိုတာ စာထဲမှာ တော့ ပါမည်ထင်
သည် ။ သိချင်စိတ်ဖြင့် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို အမြန်ဖြန့်ရသည် ။

မဖြူ အံ့ဩသွားသလား။ ကျွန်တော် မပြောလား။ မဖြူ မော်လမြိုင် သူဆိုတာ သေချာပါပြီနော်။ ဒါကြောင့်မို့ မဖြူ ပြောထားတဲ့ မသေချာရင် အတည်လို့ ဘယ်တော့မှ မသတ်မှတ်လိုက်ပါနဲ့ ။ တစ်သက်စာ နောင်တ ရနေပါဦးမယ် ဆိုတာလေ။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ နောင်တ မရချင် ဘူး။ မဖြူ ပြောဖူးတဲ့ စကားကို ဘွာခတ်မယ်ဆိုရင် မဖြူဓာတ်ပုံ ဘယ်နည်းနဲ့ ရောက်နေသလဲဆိုတာ ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ အတိုင်း သဘောတူမယ်ဆိုရင် ၉ ရက်နေ့ မနက် ၁၀ နာရီ အင်းလျားကန်ပေါင် အကြော်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်။

ဟင် ... ဒီနေ့ ၈ ရက်နေ့ပါလား။ ဒါဆို မနက်ဖြန် ၁၀ နာရီပေါ့။

လာပါတော့ အခါခါမော့ မျှော်ပေါ့ ၁၀ နာရီ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ သိချင်စိတ် တွေ ပြင်းပြနေတာမို့ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ မမဝင်းနှင့်သူ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ။ အို ... မမဝင်းက သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားပြီပဲ။ သူနဲ့ မပတ်သက်နိုင်ပါဘူးနော်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မမဝင်းနှင့် ယှဉ်ပြီး ရိုက်လိုက်တော့မှ ကျွန်မငယ်ရုပ်ပုံမို့ နုနယ်လှပနေသလိုပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ အမှတ်ပေးနေမိသေးသည် ။ ပြီးတော့ အိပ်မက်လည်း မက်လိုက်သေးသည် ။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူက ကျွန်မနောက်ကို ပြေးလိုက်။ ကျွန်မက ရှေ့ကပြေး။ ဒီလိုနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကြပြီး သူ့ကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပေ။ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာတော့ ကျွန်မရင်တွေ တုန်ယင်မောပန်းနေသည် ။ ကျွန်မအတွက် အိပ်မက်က သိပ်မကောင်းလှ။ ရင်ထဲ တင်းကျပ်နေတာ ပြေလျော့သွားအောင် ကျွန်မ သက်ပြင်းမျှင်းမျှင်း ချလိုက်မိသည် ။

ဒီတစ်ကြိမ် သူနှင့်ဆုံတော့ ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေသည် ။ အကြော်ဆိုင်မှာ အကြော်တစ်ပွဲကို နှစ်ယောက်သား စား၍ ကုန်

သည် အထိ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုဖြစ်ကြသေး။ အကြော်စားပြီးတော့ လည်း သူခေါ်ရာ အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးသို့ စက်ရုပ်သဖွယ် လိုက်ပါနေမိ ပြန်သည် ။ နှစ်ဦးသား ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြရာမှ ရုတ်တရက် အဆက်အစပ်မရှိ သူက စပြောလာသည် ။

-အမှန်တော့ မဖြူတို့ နှစ်ယောက်တွဲပုံကို ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံဆိုင် မှာ သွားကူးပေးရတာ။ ဓာတ်ပုံက ဖလင်တစ်လိပ်စာပြည့်မှ ကူးတာဆို တော့ မမဝင်း အလှရိုက်ထားတဲ့ ပုံတွေက အများကြီး။ ပစ်ကနစ်ထွက် တဲ့ ပုံတွေ၊ အဆောင်ရှေ့မှာ ရှိုးပေးပြီး ရိုက်တဲ့ ပုံနဲ့ အဆောင်ထဲမှာ မမဝင်း လှုပ်ရှားနေတဲ့ ပုံတွေက အများကြီးပဲ။ ဒီအထဲမှာ မှ မဖြူတို့ နှစ်ယောက်တွဲပုံက ရှားရှားပါးပါး တစ်ပုံတည်း။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီပုံက ကျွန်တော့်ရင် ဘတ်ကို လှုပ်သွားစေတာ အမှန်ပါပဲ—

-အဲဒါ ဘာစကားလဲ—

ကျွန်မပြောသည့် စကားကို သူကြားပုံမပေါ်။ သူ့စကားကိုသာ ရေပက်မဝင်အောင် ဆက်ပြောနေသည် ။ သူ့အစ်ကို ကိုအောင်နိုင်နှင့် မမဝင်းသည် မေဂျာတူ၊ အတန်းတူ။ ကိုအောင်နိုင်က မမဝင်းကို ပရိပို့စ် လုပ်သည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက ဆေးကျောင်း ပထမနှစ်။ ညနေ ညနေ မမဝင်းရှိရာ အဆောင်ဆီသွားတိုင်း အစ်ကိုက သူ့ကို ခေါ်သွားသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ စာပို့သမား လုပ်ခိုင်းသည် ။ ပန်းဆက်သမား လုပ်ခိုင်းသည် ။ စားစရာတွေ ဝယ်ပြီး ပို့ခိုင်းတတ်သေးသည် ။ ကြာလာတော့ မမဝင်းနှင့် သူ့ကို အဆောင်သူတွေ အားလုံးက "မရဲ့ မောင်လေး" ဆိုပြီး စကြနောက်ကြသည် အထိ ဖြစ်လာကြသည် ။

ဒါတွေကို သူ လုံးဝဂရုမစိုက်။ အစ်ကိုအတွက် ဖူးစာရေးနတ် လုပ်ပေးရတာ သူ ကျေနပ်သည် ။ ပျော်သည် ။ အစ်ကိုက

အလွန်အရှက်အကြောက် ကြီးသည်။ မမဝင်းကိုလည်း သိပ်ချစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတာက တစ်နေ့ မမဝင်း သူနှင့် ပေးလိုက်သော ပြန်စာကို ဖတ်ပြီး အစ်ကို ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတာ သူတွေ့လိုက်ရတော့ အဖြစ်အပျက်ကို မေးရသည်။ ဒီတော့မှ မမဝင်းမှ အစ်ကိုကို အပြတ်ငြင်းလိုက်ကြောင်း သိရတော့ မမဝင်းကို သူတော်တော် စိတ်ဆိုးသွားသလို သူ့အစ်ကိုကိုလည်း မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက် ပျော့ညံ့တာ အားမလို အားမရ ဖြစ်ရသည်။ ငယ်စိတ်ဖြင့် မမဝင်း အဆောင်ကို သူ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ မာလာဆောင်မှာ ဧည့်ချိန်မို့ အထူးစည်ကားနေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

—မမဝင်း ...၊ ခင်ဗျား ဗျာ ... လူတစ်ယောက်ကို လက်မခံနိုင်ဘဲနဲ့ မက်လုံးပေးပြီး ကစားတာတော့ မကောင်းပါဘူး။ ရက်စက်လွန်းတယ်ဗျာ။ တော်တော်ဆိုးတာပဲ—

သူက စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဒေါမောနှင့် ပြောနေပေမယ့် မမဝင်းက အပြုံးမပျက်။ ပြီးတော့ ပြီတီတီ မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်သေးသည်။

—မိန်းကလေးတွေက ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူ့ကို ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိကြဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို ရွေးချယ်လာသူကို ကိုယ်ကပြန်ပြီး ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်တော့ ရှိတာပေါ့။ ဘယ်လောက်အထိ ကိုယ့်အပေါ် လေးနက်မှုရှိသလဲဆိုတာတွေကိုလည်း စမ်းသပ်ကြည့်ချင် ကြတာလေ။ အဲဒါ အပြစ်လား။ မက်လုံး ပေးတာလား။ သူတို့ ပေးတဲ့ စာကို ဖတ်ရတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ။ သူတို့ ချစ်လို့ ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို လက်ခံရတာလည်း မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲလေ။ အဲဒါကို ချစ်နေပြီလို့ အပိုင်တွက်ရင် အရူးပေါ့။—

-ဟုတ်တယ် ...၊ အစ်ကိုက ချစ်လို့ ရူးတာ အပြစ်မရှိဘူး။ ခင်ဗျားသာ မိန်းမသိက္ခာမထောက်၊ ပစ္စည်းချူစားသလိုလုပ်တော့ အရှက်ရော၊ သိက္ခာရော ရှိရဲ့ လား-

သူ ဘယ်လောက်ပဲ နစ်နစ်နာနာ ပြောနေပေမယ့် မမဝင်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေး။ ပြီးတော့ သူ့နားကို ကပ်ပြီး တိုးတိတ်ညင်သာစွာ စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည် ။ သူ့နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ထိုစကားကြောင့်ပင် မမဝင်းအနားမှ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်လာခဲ့ရသည် ။

-မမဝင်း ရင်ဘတ်နဲ့ ရွေးချယ်ချင်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ မင်းသိရဲ့ လား။ အဲဒါ မင်းလေးပဲ။ တင့်ဆွေဆိုတဲ့ ဟောဒီ ဆေးကျောင်းသားလေးပါပဲ-

-ဟင် ...၊ ခင်ဗျားကြီး ... တော်တော် သိက္ခာမဲ့တာပဲ-

လောကကြီးမှာ မထင်မှတ်တာတွေ ရှိနေတတ်တာ သူ သိလိုက်ရသောအခါ စိတ်ပျက်စရာတွေ ပါပဲလားဟု သူ မြင်မိလာသည် ။ အစ်ကိုကလည်း ရှက်စိတ်ဖြင့် မမဝင်းနှင့် မဆုံဖြစ်အောင် ကျောင်းမှ ထွက်ကာ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့၌ ကျောင်းဆရာ လုပ်ဖြစ်သွားသည် ။ မကြာလိုက်ပါဘူး။ မမဝင်းလည်း ကျောင်းမပြီးလိုက်ဘဲ အခြားတစ်ယောက်နောက် လိုက်သွားသည့် သတင်းကို ကြားလိုက်ရသည် ။

-ကျွန်တော့်ဆီ ဒီလိုနဲ့ မဖြူ ဓာတ်ပုံ ရောက်နေရတာပါ။ ဘယ်လိုလဲ ...။ တွေးပြီး တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး မဟုတ်လား-

-ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ယူထားတာ အပြစ်ရှိတာ သိရဲ့ လား-

သူကတော့ သူ့စကားကိုသာ အမျှင်မပြတ် ဆက်ပြောနေသည် ။

-မမဝင်းဆီက အပိုကူးထားတဲ့ မဖြူဓာတ်ပုံကလေးကိုပဲ ကျွန်တော် နေ့တိုင်း ထုတ်ကြည့်နေမိတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မတွေးတတ်နိုင်အောင် ပါပဲ။ ဓာတ်ပုံရှင်ကလေးကို တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးချင်စိတ်က တစ်နေ့တခြား ရှင်သန်လာနေတယ်။ မမဝင်းကို မေးကြည့်တုန်းကတော့ သူ့ညီမဝမ်းကွဲ မော်လမြိုင်သူလေးဆိုတာပဲ သိခဲ့ရတာ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ရွှေရုပ်ကလေး ကောက်ရပြီး ပျောက်သွားသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆုတောင်းတယ်။ ဥစ္စာရင်းမှန်ရင် ရွှေရုပ်ကလေး ပြန်တွေ့ပါရစေလို့ -

-ဘာရယ် ...၊ ဥစ္စာရင်း မှန်ရင် ... အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ-

ကျွန်မက နားမလည်နိုင်သဖြင့် သူ့ကို ပြန်မေးရသည် ။

-ကျွန်တော် စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ ရွှေရုပ်ကလေးမှန်ရင် ပြန်ဆုံပါရစေလို့ ဆုတောင်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ မဖြူရယ် ...။ ကျွန်တော် ကွေ့ပတ် မပြောချင်ပါဘူး။ မဖြူကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေမိပါပြီ။ ကျွန်တော့်အချစ်ဟာ အခုမှ ပေါက်ဖွားလာတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မဖြူ သိလောက်ပါပြီနော်။ ကျွန်တော် မဖြူ သဘောထားကို သိပါရစေနော်။ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကျွန်တော် စောင့်နိုင်ပါတယ်-

မထင်မှတ်သော စကားတွေကို ဆက်တိုက်ကြားနေရသောကြောင့် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ ပြန်လာကာ ခေါင်းတွေ မူးနောက်လာသည် ။ မမဝင်းတစ်ယောက် ဒီလိုစရိုက်မျိုးဖြင့် ကျောင်းတက်နေတာ သိလိုက်ရတော့ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည် ။ အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်း မသိနိုင်အောင်ပါပဲ။ နောက်ဆုံးတစ်ခု သိလိုက်တာက ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်ခါနီး ကျွန်မလက်ကို သူဆွဲကာ ကြင်ကြင် နာနာ ပြောလိုက်သည့် စကား။

-မဖြူ ...၊ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပါနော်။ အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ-

တဲ့ ။

ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးပါလိမ့်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်တော့မည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်ကို မမဝင်းတစ်ယောက် နှစ်အကြာကြီး လွှမ်းမိုးထားခဲ့သည် ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မမဝင်းအပေါ် ကြိတ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ မမဝင်း ကျဆုံးသွားခဲ့စဉ်က ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရခဲ့ဘူးသည် ။ မမဝင်းလို ဘယ်တော့မှ မကျဆုံးစေရဘူးလို့ လည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည် လေ။

ကျွန်မ အထင်တကြီး လေးစားခဲ့ရသည့် မမဝင်းဟာ တော်တော်ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်မှန်း သိလိုက်ရတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နောင်တရမဆုံး ဖြစ်မိသည် ။ မမဝင်းနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့် သူ့ကိုလည်း ပတ်သက်ရမှာ ဝန်လေးလှ၏။ မဆိုင်မှန်း သိပေမယ့် မမဝင်း စိုးမိုးခဲ့သည့် ကျွန်မအပေါ်က အရိပ်ကြီးမှ လွတ်မြောက်ချင်သည် ။

ဒါပေမဲ့ သူနှင့် တွေ့လေတိုင်း ကျွန်မ ရင်ခုန်ရသည် ။ ပူနွေးသော သွေးများ တစ်ကိုယ်လုံး လည်ပတ်စီးဆင်းခဲ့သည် လေ။ အဲဒါ မကြာခဏ စောကြောမိပါသေးသည် ။

သူက မမဝင်းစပြီး ချစ်ခဲ့ဖူးလေသူ။

သူက ကျွန်မကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သည့်သူ။

သူနှင့် မမဝင်းက အရင်ဦးဆုံး တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ကြသည် ။

အရာရာ မမဝင်းထက် နောက်ကျခဲ့ရသော ကျွန်မသည် သူ့ကို ဘယ်
လောက်ပင် သံယောဇဉ် တွယ်တာစေကာမူ ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်သော မမ
ဝင်း စပြီး ချစ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ကျွန်မ သူ့ကို အဖြေပေးဖို့
အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။

အဓိပတိ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ခါတိုင်းလိုပဲ အသစ်အသစ်တွေ လျှော
က်နေကြဦးမှာ ပဲ။ ဂျပန်ဆင်ကိုလည်း အဟောင်း အဟောင်းတွေက နှုတ်
ဆက်ပြီး တမ်းတနေကြမှာ သေချာသည် ။ ကံ့ကော်တောမှ တိတ်တိတ်
လေး ထွက်ခွာသွားသူ ရှိသလို ကြိတ်ပြီး ဆွေးနေသူလည်း ရှိမှာ ပဲလေ။

စိန်ပန်းတွေကတော့ မြေမှာ ကြွေလွင့်ကြဲပြန့် နေကြဦးမှာ ပါလေ။ ရဲ
ရဲနီလို ပေါ့။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန် ၂၀၀၄။
